

Szemirámisz csodakertje.

Irla : Hangay Sándor

ÉNEK AZ ESTI FÉNYHEZ, AMI VÉGTÉRE
MÉGIS AZ ASSZONYOMNAK SZÓL.

Tipegve járó csendes mesefény,
Ami az éji villanylámpa szór
A rézsisak alól . . .
S elnyújtózik az ágyunk peremén,
Majd elsüpped a lágy dunyhák ölébe;
A lepedőkre fáradtan esik,
Hol minden árnyék barna renyhe csik,
Miknek kigyózó fekete sötétje
Az asszonyomra fut, szalad remegve
Mint könnyes gyász a kis beteg gyerekre,
Imádlak én!

Kivánlak esti fény.

Nászvágynak kelnek ágyunk rejtékén,
Ránk néz sok apró kandi ránc szeme.
A sárga csend sír. Zsongó nász-zene
A villanyfénynek altató unalma
S két forró mellnek hősín tiszta halma,
Piros bimbói, éj rózsái tán
És Szemirámisz csoda csókjai
Muzsikálnak az álmodó szobán.

Tipegve járó csendes mesefény,
Lázassok drótér ringató sugára,
Ki álmodt szősz az életéjszakába,
S virágot hintsz az este mezején,
Imádlak én! mert szépségét ragyogva,
Rejtve, takarva s mégis meztelen,
Mint tavirózsát a víz holdas fodra
Fénybe fürösztve mutatod nekem.

*

VÉREM MUZSIKÁL A CSÓKJAIMNAK.

Sikoltva hullnak ajkam csókjai,
Mint esti ködben kóválygó madár,
Aki a párja vár . . .
Krúgatva, húzva száll a tó fölött
És int a víz és zúg a nád . . .

Csókok, sikoltó fáradt csókjaim
Sirjátok be a siró éjszakát!

337

Két mélységes szem tükre fodrozódik . . .
Vágynak ködében eltévedni jó.
Pirosas ködben vészt sikítva siklik,
Spúil, sipúl a bús mámor-hajó . . .

Szemek, mélységes nagy szemek tükreben
Mámor-hajó a vágy-ködök alatt . . .
Zászlós árbócok csúcsaira hajrá!
Repüljétek ti tévedt madarak.
Repüljétek ti fáradt, izzó csókok
Örvénylő két szem mélységein át,
Repüljétek és boldog szárnysegeften
Lepjétek el szép hófehér nyakát.

Fehér nyakának ivelő vonalján
Az állat és a két kis ajakat,
A vállakon, a melleken halódva
Vergődjétek ti boldog madarak.
Vergődjétek és haljatok meg ottan,
Két puha mellen meghalni de jó!
Repüljétek! mert meghalni se tudtok,
Ha tova fut a bús mámor-hajó.

*

KEZEKRŐL SZÓLÓ ÉNEK.

Két sápadt, hulló őszi rózsa szirma
Két lágy karod a paplan szőnyegén
S mint holdsarló a fáradt éjszakában,
Bágyadt vonalban ivelnek felém.

Két duzzadt, apró, szűz harangvirágnyelv,
(Mese-erdőben gyöngyvirág zene . . .)
A dunyha fodros hullámán ragyogva
Úszik feléd a kis fiúnk keze.

Fehér kezek! — siró lelkem csodái,
Négy gyöngye pánt, mely én hozzám szalad;
Feloldhatatlan négy erős kapcsolánc,
Négy gyöngye kar én sirva áldalak.

Fonjátok át megvert szívem becézve,
Öleljétek körül a homlokom . . .
Virrasztó éjek lámpaglóriáját
Négy szép szírom te érted hordozom.

Négy szép szírom, bús álmaim virága
Az éj taván ragyogva fodroz át
S mig vérző kelyhet bont a bánat bokra,
Sirva csókollak hófehér csodák.

338